

ЕДНО ПРИЗРАЦИ ОТ МИНАЛОТО

„ОРИЕНТ ЕКСПРЕС“, Кралство Румъния
1 ДЕКЕМВРИ 1888 ГОДИНА

Влакът ни си проправяше със скърцане път по замръзнали релси към покритите с бели калпаци зъбери на Карпатите. От мястото ни в покрайнините на Букурещ, столицата на Румъния, върховете имаха цвета на избледняващи синини.

Ако се съди по силния снеговалеж, вероятно бяха студени като мъртва плът. Доста очарователна мисъл за една бурна сутрин.

Нечие коляно *отново* се блъсна в резбования дървен панел на частното ми купе. Затворих очи и се помолих спътникът ми да заспи отново. Още едно нервно движение на дългите му крайници можеше напълно да срути разклатеното ми самообладание. Притиснах глава към мекото кресло с висока облегалка и се съсредоточих върху мекото кадифе, вместо върху порива да убода нахалния му крак с иглата за шапки.

Доловил нарастващото ми раздразнение, господин Томас Кресуел се размърда и започна да потупва с облечените си в ръкавици пръсти по перваза на купето ни. *Моето* купе всъщност.

Томас си имаше собствено купе, но настояваше да прекарва всеки час от деня в моята компания, да не би някой сериен убиец да се качи на влака и да започне клане.

Поне това е нелепата история, която разказа на придружителката, следяща за благоприличието ни – госпожа Харви. Тя беше чаровната, среброкоса жена, която наглеждаше Томас, докато беше отседнал в апартамента си на „Пикадили“ в Лондон, и в момента караше четвъртата си дрямка за новия ден. Кое то си беше истинско постижение, предвид че не беше много след зазоряване.

Татко се бе разболял в Париж и се бе доверил на госпожа Харви и Томас, възлагайки на двамата грижата за моята добродетел. Това говореше безкрайно красноречиво колко високо цени Томас и колко убедително невинен и обаятелен можеше да бъде приятелят ми, когато беше в настроение или му се удадеше случай за това. Ръцете ми внезапно станаха топли и влажни в ръкавиците.

Измествайки това чувство, вниманието ми се плъзна от тъмнокафявата коса и колосан редингот на Томас към захвърления му цилиндър и румънски вестник. Бях изучила езика достатъчно, за да разбере по-голямата част от написаното. Заглавието гласеше: „Завърнал ли се е Безсмъртният принц?“. Едно тяло беше открито пронизано с кол в сърцето недалеч от Брашов – самото селце, към което пътувахме – и това беше накарало суеверните да вярват в невъзможното: Влад Дракула, мъртвият от столетия румънски принц, беше жив. И ловуваше.

Всичко това бяха глупави измислици, предназначени да вдъхват страх и да продават вестниците. Не съществуваше такова нещо като безсмъртно създание. Хората от плът и кръв бяха истинските чудовища и можеха да бъдат покосени съвсем лесно. В края на краищата дори Джек Изкормвача кървеше като всички. Макар вестниците още да твърдяха, че

броди из мъгливите лондонски улици. Някои дори казваха, че заминал за Америка.

Де да беше вярно.

Твърде позната болка прониза корема ми и ме остави без дъх. Винаги беше същото, когато се сецах за случая с Изкормвача и спомените, които пробуждаше в мен. Когато се взирах в огледалото, виждах същите зелени очи и алени устни: както индийските корени на майка ми, така и английския аристократичен произход на баща ми – явно забележими в скулите ми. По всички външни признаци все още бях жизнено седемнайсетгодишно момиче.

И въпреки това бях понесла такъв съкрушителен душевен удар. Питам се как мога да изглеждам толкова цяла и спокойна външно, когато в мен бушуваха такива бурни чувства.

Чичо беше усетил промяната в мен, забелязвайки грешките от небрежност, които бях започнала да допускам в неговата съдебномедицинска лаборатория през последните няколко дни. Как бях забравяла да използвам карболова киселина, когато почиствах скалпелите. Препарати, които не бях събрала. Назъбено разкъсване, което бях направила в леденостудена плът, толкова различно от обичайната ми прецизност с телата, подредени върху масата му за прегледи. Не беше казал нищо, но знаех, че е разочарован. От мен се очакваше да имам сърце, което се вкоравява пред лицето на смъртта.

Навярно в крайна сметка животът на съдебен медик не беше за мен.

Троп. Троп-троп-троп. Троп.

Стиснах зъби, докато Томас потропваше в такт с пуфтене-то на влака. Наистина не беше за вярване как госпожа Харви спи въпреки този шум. Поне беше успял да ме изтръгне от онзи дълбок кладенец на емоциите. Бяха от онези чувства, които са твърде тихи и твърде тъмни. Застояли и зловонни като блатна вода, със създания с червени очи, които дебнеха

далече долу. Образ, който добре прилягаше на мястото, накъдето се бяхме запътили.

Скоро всички щяхме да слезем в Букурещ, а после да изминем останалия път с карета до замъка „Бран“, седалище на Академията по съдебна медицина и наука, или *Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală*, както се наричаше на румънски. Госпожа Харви щеше да прекара една-две нощи в Брашов, преди да тръгне обратно към Лондон. Част от мен копнееше да се върне с нея, макар че никога не бих го признала гласно пред Томас.

Над частното ни купе, в такт с движението на влака, се поклащаше разкошен полилей, чиито кристали звънтяха заедно и добавяха нов съпровод на отсечените потропвания на Томас. Изтиках неспирната му мелодия от мислите си и загледах как светът навън се размазва в облачета пара и свистящи клони. Оголени клони бяха обгърнати в искрящо бяло, отраженията им хвърляха отблясъци по излъсканото почти абаносовосиньо на луксозния ни влак, докато първите вагони лъкатушеха напред и прорязваха посипаната със скреж земя.

Наведох се по-близо, осъзнала, че клоните не са покрити със сняг, а с лед. Улавяха първата светлина на деня и почти пламтяха на яркия червеникавооранжев изгрев. Беше толкова спокойно, че почти можех да забравя – *вълци!* Изправих се така рязко, че Томас подскочи на седалката си. Госпожа Харви изхърка силно, звукът – подобен на ръмжене. Примигах и създанията изчезнаха, заместени от клони, които се поклащаха, докато влакът пуфтеше напред.

Онова, което бях помислила за проблясващи кучешки зъби, бяха само зимни клони. Издишах шумно. Цяла нощ чувах призракен вой. Сега и денем ми се привиждаха неща, които не бяха там.

– Ще се... поразтърпча.

Томас вдигна тъмни вежди: несъмнено се удивяваше – или, като го познавах, по-вероятно се възхищаваше – на яв-

ното ми пренебрежение към благоприличието и се наведе напред, но преди да успее да предложи да ме придружи или да събуди придружителката ни, аз се втурнах към плъзгащата врата и я отворих.

– Имам нужда от няколко мига. Насае.

Томас се взря в мен един миг по-дълго от приличното, преди да отговори.

– Опитай се да не тъгуваш твърде много за мен, Уадсуърт. – Облегна се назад, лицето му посърна леко, преди изражението му пак да стане закачливо. Ведростта не стигна съвсем до очите му. – Макар че това може да е невъзможна задача. Аз например ужасно липсвам на себе си, когато спя.

– Какво каза, скъпи? – попита госпожа Харви, като примигна зад очилата.

– Казах, че трябва да преброите някоя и друга овца.

– Пак ли спях?

Възползвах се от отвличането на вниманието, затворих вратата след себе си и подхванах полите си. Не исках Томас да разчете изражението ми. Кое то още не се бях научила да владее в негово присъствие.

Отправих се по тесния коридор, като почти не забелязвах пищността на път към вагон-ресторанта. Не можех да остана дълго без надзор тук навън, но имах нужда да се измъкна. Било то и само от мислите и тревогите си.

Миналата седмица бях видяла братовчедка ми Лиза да се качва по стълбите у дома. Напълно обичайна гледка – само дето тя си беше заминала за провинцията седмици преди това. Няколко дни след това се случи нещо доста по-мрачно. Бях убедена, че един труп проточи врат към мен в лабораторията на чичо, немигащият му поглед – пълен с презрение към острия инструмент в ръката ми, докато устата му бълваше ларви върху масата за прегледи. Когато примигнах, всичко беше наред.

Бях взела със себе си на пътуването няколко медицински журнала, но не бях имала възможност да изследвам симпто-

мите си, при положение че Томас открито ме изучаваше. Беше казал, че трябва да се изправя пред скръбта си, но аз още не бях готова да отворя отново тази рана. Някой ден може би.

През няколко купета от нашето се отвори врата и ме върна рязко в настоящето. От там излезе мъж със спретнато оформена коса и тръгна бързо по коридора. Костюмът му беше тъмносив и ушит от фина материя, което ставаше явно от начина, по който се спускаше по широките му рамене. Когато измъкна от редингота си сребърен гребен, едва не извиках. Нещо дълбоко в мен се усуква толкова жестоко, че коленете ми омекнаха.

Не можеше да бъде. Той беше умрял преди седмици в онази ужасна злополука. Умът ми знаеше колко е невъзможно той да стои пред мен и да крачи със съвършената си коса и също толкова съвършено облекло, и въпреки това сърцето ми отказваше да слуша.

Улових кремавите си поли и затичах. Бих познала тази походка навсякъде. Науката не можеше да обясни силата на обичта или надеждата. Нямаше формули или дедуктивни умозаклучения за разбиране, каквото и да твърдеше Томас по отношение на науката срещу човечността.

Мъжът докосна шапката си за поздрав към седналите на чай пасажери. Само наполовина си давах сметка за изумените им погледи, докато тичах след него, собствената ми шапчица – килнала се настрани.

Той се приближи до вратата на пушалнята и спря за миг да дръпне и отвори външната врата, за да мине между вагоните. От стаята се просмука дим и се смеси с ледена струя въздух, миризмата – достатъчно силна да накара вътрешностите ми да се разбунтуват. Протегнах ръка, дръпнах мъжа и го завъртях, готова да се хвърля на врата му и да заплача. Събитията миналия месец бяха само кошмар. Моят...

– *Domnișoară?*

Сълзи боднаха очите ми. Прическата и дрехите не бяха на човека, на когото бях смятала. Бързо избърсах първата кап-

чица влага, която се плъзна по бузите ми, без да ме е грижа дали ще размажа антимона, с който напоследък очертавах очите си.

Той вдигна завършващ със змийска глава бастун и го прехвърли в другата си ръка. Дори не беше държал гребен. Губех връзка с действителността. Бавно отстъпих заднешком и чух тихото потракване на вагона зад нас. Звънтенето на чаени чаши, смесицата от акценти на пътешественици от цял свят, всичко това – кресчендо, надигащо се в гърдите ми. Паниката затрудняваше дишането ми повече, отколкото стягащият ребрата ми корсет.

Задъхах се, като се опитвах да си поема достатъчно въздух, за да успокоя обърканите си нерви. Тракането и смехът станаха пронизителни. Част от мен искаше какофонията да удави блъскащия в главата ми пулс. Всеки момент щях да повърна.

– Добре ли сте, *domnișoară*? Изглеждате...

Засмях се, без да ме е грижа, че той се отдръпна от внезапния ми изблик. О, ако имаше такова нещо като по-висша сила, тя се забавляваше за моя сметка. Най-накрая проумях, че *Domnișoară* означава „Госпожице“. Този мъж дори не беше англичанин. Говореше румънски. А косата му изобщо не беше руса. А светлокафява.

– *Scuze* – извиних се, като се насилих да изляза от истерията с едно жалко извинение и леко накланяне на глава. – Взех ви за някой друг.

Преди да се изложа още повече, наведох брадичка и бързо се оттеглих във вагона си. Останах с наведена глава, без да обръщам внимание на подсвиркванията и кикота, макар да бях чула достатъчно.

Трябваше да се съвзема, преди да видя отново Томас. Бях се престорила, че е иначе, но бях видяла безпокойството, сбърчило челото му. Допълнителното старание в начина, по който ме закачаше или дразнеше. Знаех точно какво прави

всеки път, когато ме вбесяваше. След онова, което беше преживяло семейството ми, всеки друг джентълмен щеше да се отнася към мен като към порцеланова кукла, лесна за разбиране и захвърлена, защото е счупена. Томас обаче не приличаше на другите млади мъже.

Прекалено бързо стигнах до купето си и изпънах рамене назад. Беше време да възприема хладното външно поведение на учен. Сълзите ми бяха изсъхнали, а сърцето ми сега беше твърд юмрук в гърдите. Вдишах и издишах. Джак Изкормвача никога нямаше да се върне. Изявление, по-истинско от всяко.

В този влак нямаше серийни убийци. Още един факт.

Есента на ужаса беше приключила миналия месец.

Със сигурност вълците не преследваха никого в „Ориент експрес“.

Ако не внимавах, в следващия момент щях да започна да вярвам, че Дракула е възкръснал.

Позволих си още едно дълбоко вдишване, преди да дръпна вратата и да я отворя, и пропъдих всички мисли за безсмъртни принцове, докато влизах в купето.